

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla (...)w W. III Wydział Karny

z dnia 04 listopada 2016 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 marca 2016 r. około godziny 15:00 M. B. jechała samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...) ul. (...) od strony ul. (...) w stronę

Al. (...). Jadąc ul. (...), na wysokości budynku nr (...), kierująca pojazdem M. B. nagle skręciła w prawo, a następnie uderzyła w metalowy płotek oddzielający jezdnię od chodnika. W wyniku zaistniałego zdarzenia samochód utknął na metalowym ogrodzeniu, albowiem części tego ogrodzenia wbiły się w silnik. Świadek zdarzenia P. G., po tym jak otworzono drzwi do samochodu, wyczuł wyraźną woń alkoholu. M. B., po tym jak wsiadła z samochodu, miała problemy z utrzymaniem równowagi. Oprócz niej w samochodzie nie było innych osób.

Kierująca M. B. została przebadana na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W I badaniu osiągnęła wynik 1,80 mg/l, w II badaniu – 1,74 mg/l, w III badaniu – 1,85 mg/l. Po przewiezieniu do Komendy Rejonowej Policji W. II M. B. poddano ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wówczas IV badanie dało wynik 1,64 mg/l, a V badanie - 1,60 mg/l.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej z dnia z dnia 09 marca 2016 r. – k. 24, zeznania świadka P. Z. k. 18v, 108-109, zeznania świadka A. G. – k. 15-16, 101, protokół zatrzymania osoby – k. 3-4, notatka urzędowa – k. 6, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 7-10, protokół oględzin – k. 11, szkic miejsca zdarzenia drogowego – k. 12-13, kserokopia dowodu osobistego – k. 14).

M. B. została ukarana mandatem karnym w wysokości 500 złotych za spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

(dowód: kserokopia mandatu – k. 26)

U M. B. nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano natomiast uzależnienie od alkoholu i w czasie czynu stanu nietrzeźwości alkoholowej zwykłej, którego skutki powinna była ona przewidzieć na podstawie wiedzy ogólnej i doświadczeń własnych. Ten stan psychiczny w odniesieniu do przedmiotowego czynu nie znosił ani nie ograniczał jej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (poczytalność nie budzi wątpliwości). Stan psychiczny M. B. pozwalał na jej udział w czynnościach postępowania oraz wskazywał na to, że jest ona w stanie podjąć obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

(dowód: opinia sądu psychiatryczna z dnia 30 marca 2016 r. – k. 35-36)

Oskarżona M. B., prawidłowo zawiadomiona o terminach rozprawy, nie stawiła się i nie złożyła wyjaśnień na etapie postępowania sądowego. Na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. ujawniono wyjaśnienia złożone przez oskarżoną na etapie postępowania przygotowawczego. Oskarżona przyznała się wówczas do winy. Wyjaśniała, że w dniu 08 marca 2016 r. piła sama wódkę, bo pozostawała w konflikcie z ojcem swojego dziecka. Z powodu zdenerwowania wypila alkohol. Oskarżona wyjaśniała, że chciała zapłacić za telefon. W związku z tym wsiadła do samochodu, aby pojechać do salonu sieci (...). Oskarżona wyraziła skruchę oraz oświadczyła, że żałuje tego, co zrobiła (protokół przesłuchania podejrzanej z dnia 09 marca 2016 r. – k. 24).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej zasługują na miano wiarygodny. Podkreślić należy, że oskarżona nie kwestionowała swojej winy. Jej wyjaśnienia zostały zweryfikowane w toku prowadzonego postępowania dowodowego.

Podczas przesłuchania przed Sądem świadek P. Z. zeznał, że nie przypomina sobie okoliczności niniejszej sprawy. Wskazał, że jako funkcjonariusz Policji rocznie uczestniczy w około 20 zdarzeniach tego rodzaju. Świadek P. Z. potwierdził treść zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego (protokół przesłuchania z dnia 04 listopada 2016 r. – k. 108-109). Wówczas zeznał, że w dniu 08 marca 2016 r. pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym. Około godziny 15:40 otrzymał polecenie udania się na ul. (...). Po dojechaniu na miejsce zastał oskarżoną M. B., która siedziała za kierownicą samochodu osobowego marki H. o nr rej. (...). Podczas wykonywania obowiązków służbowych ustalił, że kierująca pojazdem H. jechała ul. (...) w kierunku Al. (...). Na wysokości budynku nr (...) przy ul. (...) uderzyła w barierki dzielące jednię od chodnika. Od oskarżonej wyczuwalna była wyraźna woń alkoholu. W związku z tym kobieta została przebadana na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik I badania wyniósł 1,80 mg/l, wynik II badania wyniósł 1,74 mg/l, wynik III badania wyniósł 1,83 mg/l. Oskarżona została zatrzymana i przewieziona do Komendy Rejonowej Policji W. II, gdzie ponownie została poddana badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik I badania wyniósł 1,64 mg/l, a wynik II badania wyniósł 1,60 mg/l (zeznania świadka P. Z. – k. 18v).

W ocenie Sądu zeznania świadka P. Z. zasługują na miano wiarygodnych.

Są one wewnętrznie spójne, logiczne, a nadto znajdują potwierdzenie z zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, przede wszystkim protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Świadek wprawdzie nie pamiętał przebiegu interwencji, jednakże z uwagi na ilość podobnych interwencji, jak również to, iż nie było to wydarzenie o wyjątkowym znaczeniu dla świadka, w ocenie Sądu jest to zrozumiałe.

Na miano wiarygodnych zasługują również zeznania świadka A. G.. Treść zeznań złożonych przez tego świadka na etapie postępowania przygotowawczego, jak również na etapie postępowania sądowego jest ze sobą zbieżna. Świadek zeznał, że w dniu 08 marca 2016 r., będąc pracownikiem ochrony, pełnił służbę w budynku przy ul. (...). Okna pomieszczenia, w którym pracuje, wychodzą na ul. (...). W związku z tym świadek ma dobry widok na miejsce, gdzie doszło do kolizji. Świadek widział, jak kierująca samochodem marki H. zjechała z jezdni w prawo, a następnie najechała na barierkę oddzielającą jednię od chodnika. Elementy tego ogrodzenia utkwily w silniku samochodu. Świadek nie widział zdarzenia, ale usłyszał huk związany z uderzeniem. Zdaniem świadka pojazd nie poruszał się z dużą prędkością. Świadek wyszedł z dyżurki, aby sprawdzić, czy kierującej pojazdem nic się nie stało. W samochodzie czuć było wyraźny zapach alkoholu. Świadek nie miał wątpliwości, iż to ta osoba była kierującym samochodem marki H.. Po wyjściu z samochodu kobieta miała problemy z utrzymaniem równowagi (zeznania świadka A. G. z dnia 08 marca 2016 r. – k. 15-16 oraz z dnia 06 października 2016 r. – k. 101).

W ocenie Sądu zeznania świadka są spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań świadka P. Z. oraz dokumentów. Świadek składał szczere zeznania i starał się relacjonować zeznania w sposób, w jaki je zapamiętał.

Sąd uznała za wiarygodne dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Ich treść nie budzi wątpliwości. Rzetelności, prawdziwości i fachowości powyższych dokumentów strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tych cech owym dokumentom odmówić.

W ocenie Sądu opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona przez biegłych jest prawidłowa. Została w wiarygodny i przejrzysty sposób przedstawiona oraz uzasadniona. Opinia ta jest spójna i logiczna. Zdaniem Sądu, brak jest jakichkolwiek podstaw do podważania ustaleń i wniosków wynikających z tej opinii. Nie ujawniły się również żadne okoliczności, które podważałyby kompetencje biegłych lub ich bezstronność.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego uznać należy, że zachowanie oskarżonej M. B. wypełnia znamiona czynu zabronionego.

M. B. została oskarżona o to, że w dniu 08 marca 2016 r. w W. na ul. (...) umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości osiągnęła w I badaniu wynik 1,80 mg/l, w II badaniu 1,74 mg/l, w III badaniu 1,85 mg/l, w IV badaniu 1,64 mg/l, a w V badaniu 1,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierowała samochodem marki H. o nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Odpowiedzialność na podstawie art. 178a § 1 k.k. jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniu z organizmu, i na to się godzi. Przepięstwo stypizowane w art. 178a jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno w formie zamiaru bezpośredniego (dolus directus), jak i ewentualnego (dolus eventualis). Umyślnością muszą być objęte wszystkie znamiona, w tym także znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie budzi wątpliwości, iż oskarżona M. B. swym zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. Oskarżona, mając świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, kierowała samochodem osobowym marki H. na drodze publicznej. Jak sama wyjaśniała, tego dnia piła alkohol wysokoprocentowy (wódke). Kierowanie w takim stanie samochodem tłumaczyła koniecznością opłacenia rachunku za telefon.

Stan nietrzeźwości definiowany jest w art. 115 § 16 k.k. Zgodnie z tym przepisem stan nietrzeźwości zachodzi gdy zawartość alkoholu we krwi przekroczy 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przeprowadzone kolejno badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dały następujące wyniki: 1,80 mg/l (I badanie), 1,74 mg/l (II badanie), 1,85 mg/l (III badanie), IV badanie 1,64 mg/l (IV badanie), 1,60 mg/l (V badanie).

Czyn zarzucany oskarżonej M. B. zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Sąd wymierzając karę oskarżonej kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

M. B. ma obecnie 40 lat. Posiada wykształcenie wyższe. Z zawodu jest psychologiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą. Z tego tytułu osiąga dochód

w wysokości 3 000 złotych miesięcznie. Dotychczas nie była karana (dowód: dane osobopoznawcze – k. 24, dane o karalności – k. 56, 70)

Zdaniem Sądu, stopień winy oskarżonej M. B. jest znaczny, oskarżona zarzucanego jej czynu dopuściła się z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżona doskonale zdawała sobie sprawę, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości.

W analogiczny sposób Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, na który wpływa nie tylko ilość spożytego alkoholu skutkująca znacznym stanem nietrzeźwości, ale który stanowił poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym dla innych uczestników ruchu. Stan nietrzeźwości uniemożliwił oskarżonej przestrzeganie podstawowych przepisów ruchu drogowego, a sama oskarżona swoim postępowaniem naruszył najbardziej elementarny

i podstawowy obowiązek uczestnika ruchu drogowego, jakim jest pozostawanie w stanie trzeźwości w czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego. Jej postawa, kiedy to ignorując zagrożenie dla innych, kierował w stanie nietrzeźwości samochodem około godziny 15:00 (początek popołudniowego szczytu komunikacyjnego) po stosunkowo ruchliwych ulicach (...) wskazuje na lekceważący stosunek oskarżonej do przepisów prawa. Nie mogą stanowić okoliczności łagodzących problemy osobiste oskarżonej. Ponadto powód, dla którego oskarżona zdecydowała się w tym dniu kierować samochodem musi spotkać się dezaprobatą Sądu. W ocenie Sądu powód, dla którego oskarżona zdecydowała się wsiąść do samochodu, w żadnym stopniu nie może stanowić jej usprawiedliwienia. Warte podkreślenia jest, że początkowo uzyskany wynik na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu blisko czterokrotnie przewyższał wartości graniczne, o których mowa w art. 115 § 16 k.k.

Sąd uznała za okoliczność łagodzącą to, iż oskarżona przyznała się do winy oraz to, że jest osobą dotychczas niekaraną.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zdecydował się na wybranie (z alternatywnych kar grożących za przestępstwo, którego dopuściła się oskarżona) kary rodzajowo najsurowszej, tj. kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu brak jest podstaw, aby wymierzać oskarżonej karę łagodniejszą, tj. karę grzywny albo karę ograniczenia wolności. Kierując się dyrektywami wymiaru kary, uwzględniając stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu, Sąd na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania najlepiej spełni wobec oskarżonej funkcje zapobiegawczą i wychowawczą. Sąd warunkowo zawieszając wykonanie kary badał takie okoliczności jak postawę sprawcy, jego właściwości

i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Należy zauważyć, że oskarżona nie była już wcześniej karana. Tym samym, zdaniem Sądu, należy dać oskarżonej szansę a kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary stworzy oskarżonej możliwość poprawy i odwrotu od dalszego popełniania przestępstw. Dwuletni okres próby pozwoli zweryfikować, czy danie oskarżonej szansy pozostawania na wolności i obdarzenie jej zaufaniem ze strony Sądu było zasadne. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nałożono jednocześnie na oskarżoną M. B. obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Należy zauważyć, że orzeczony kara pozbawienia wolności została orzeczona poniżej połowy zagrożenia ustawowego a tym samym, w ocenie Sądu, nie można twierdzić, że rozstrzygnięcia zawarte w wyroku są zbyt surowe dla oskarżonej.

Czyn oskarżonej podważa zaufanie do niej jako odpowiedzialnego uczestnika ruchu drogowego a ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wiąże się obligatoryjny obowiązek Sądu do orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych – art. 42 § 2 k.k. Zakaz ten orzeka się w granicach od roku do lat 15 – art. 43 § 1 pkt 1 k.k. Z uwagi na całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, Sąd, na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

w ruchu lądowym na okres 6 lat. Zdaniem Sądu, taki okres stosowania wobec oskarżonej tego środka karnego, osiągnięte wobec niej zakładane przez prawo cele polityki karnej i jest adekwatną dolegliwością za przestępstwo jakiego się oskarżona dopuściła. Należy zauważyć, że stopień upojenia alkoholowego oskarżonej był znaczny.

Tym samym orzeczenie wobec M. B. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, w sytuacji gdy poruszała się ona w stanie nietrzeźwości po drogach publicznych a w jej organizmie znajdowało się 1,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu należy, zdaniem Sądu, uznać za właściwe rozstrzygnięcie wobec oskarżonej. Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do orzekania wobec oskarżonego ww. środka w niższym wymiarze, albowiem zawartość alkoholu w organizmie oskarżonej nie była na najniższym poziomie a wręcz przeciwnie, ilość ta była wielokrotnie przekroczona w stosunku do norm przewidzianych prawem. Jednocześnie na podstawie art. 63

§ 4 k.k. zaliczono oskarżonej M. B. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 08 marca 2016 r. do dnia 04 listopada 2016 r.

Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k., sąd orzeka (obligatoryjnie) świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. co najmniej 10 000 złotych. Mając na uwadze treść tego przepisu orzeka wobec oskarżonej M. B. środek karny w postaci obowiązku uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000,00 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie przepisu art. 616 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz przepisu § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801). Rozprawa

w niniejszej sprawie była trzykrotnie odraczana, co w konsekwencji miało wpływ na wysokość wynagrodzenia przyznanego obrońcy z urzędu. Uwzględniając stopień zawłości sprawy oraz inne okoliczności wskazane w przepisie § 4 ust. 2 wyżej wymienionego rozporządzenia Sąd stwierdził brak podstaw do przyznania wynagrodzenia obrońcy z urzędu w maksymalnej wysokości. Stosownie zaś do treści § 4 ust. 3 rozporządzenia przyznane wynagrodzenie powiększono

o stawkę podatku od towarów i usług VAT.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonej M. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 478,72 złote tytułem kosztów sądowych oraz kwotę 120 złotych tytułem opłaty. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy oskarżonej.